

CONTO PARA O NADAL (I e II)

No medio do lume que había naquela lareira ardía un tóro de cerna de carballo. Era o corazón dunhas chamas que facían labaradas cando o avó o cebaba con gabelas de carpazas.

Ó seu arredor, e sentados en escanos e en trébedes de madeira, toda a familia atopábase alí reunida. Cearan unha tazas de caldo de berzas e un que outro dos presentes manducara un lisco de touciño asado o espeto. Ós meniños houbo que darlles unhas cunquiñas de leite. De leite de vaca, quentiña, tan saudable como o ar que soe respirarse no monte de Castro.

Cando a xente miuda parou de bulir e de brincar, pidíronlle ó avó que lles contase un conto. O tío Xurxo, mirando para os seus netiños coma quen mira para os anxos do ceo, dempois de pregarlles a todo-los presentes que calasen e que lle prestasen atención, deu comenzo ó seu relatorio, dicindo así:

“Nunha noite de xeada, cinco facinerosos atopábanse escondidos na Sierra de Cortigliero, no cordal do Puerto de las Señales, ubicado precisamente no corazón da cordilleira Cantábrica. Naquel inhóspito lugar, a 1625 metros de altitude sobre o nivel do mar, que serve de liña divisoria entre as provincias de Asturias e León, o frío facía baixa-los termómetros máis dos quince graos baixo cero. O xefe daquela pandilla de bandoleiros díxolles ós outros catro que, cando o día albiscase, sairían cara ó poñente co fin de chegar ata as belas e plácidas Rías Baixas galegas. Unha vez alí, separaríanse e cada un collería cara onde qui-

xese ou tivese razóns para ir. ¡Ai!, pero a man de Deus tíñalles reservado outro vieiro.

No día vinte do Nadal, aínda a noite non se fora e o día non chegara a erguerse para saudalas xentes do lugar, cando os cinco facinerosos puxéronse a camiñar cara a Sierra de las Fuentes de Invierno, que se atopa en terras asturianas. Logo seguiron por Sierra Carroleda (moi preto do pobo de Pola de Lena) e baixando cara a Puerto de Ventana acadaron Sierra Arbolente, que vixía o pobo de Cangas de Narcea, en Asturias. Para facer tan longo percorrido roubaban eguas e cabalos, esixían comida quente en moitas casas montesiñas e ameazaban de morte ós moradores se non lles daban cartos e roupa para cubrirse do frío. Fixeron noite a carón do Mosteiro de Coto coa esperanza de que a Garda Civil, que os viña seguindo, perdese o tino e non os puidese deter. Ó día seguinte tomaron rumbo cara á provincia de Lugo. Dempois de percorrer unha chea de quilómetros, e como xa acostumaban axudados nelo por caballos e eguas roubados, fixeron noite no Alto do Acebo, xa en terras fonsagradinas. Alí, metéronse nunha coveira que, no medio dunha carballeira, fixera non se sabe quen na busca de non se sabe que cousa.

O día 22 do devandito Nadal baixaron diligentemente ata Paradavella, que é unha aldea que se atopa a carón da estrada C-630 que vai dende Lugo a Asturias. Logo, atravesando os pobos de Forneas, Marvai e Vilarmide levaban no maxín chegar ata a Serra de Meira. Pero cambiando de

idea, roubaron unhas cabalerías co fin de ir ata Argomoso, que se atopa preto de Mondoñedo.

Chegado que foi o día 23 saíron moi cediño. Viraron o seu itinerario cara o meridián e cruzaron a Serra do San Martiño para meterse de súpeto no corazón da Terra Chá, que son os eidos vilalbeses. Dempois de face-las falcatruadas de sempre, é dicir, de roubar gando cabalar, esixir comida e roupa e apropiarse dun diñeiro con ameazas, buscaron uns penedos nun montío para poder acubillarse e así poder pasa-la noite. Pero cando se atopaban a punto de remata-lo balbordo con gargalladas coma se fosen pándegos, ocorreu un feito que os fixo enmudecer.

Unha luz moi branca subía dende a terra cara ó ceo. Tan branca e tan brillante que case cegaba. Era toda seguida, coma se fose un raio fixo, igual que un facho que non tivera fin. De pouco en pouco minguaba unha miaxe e logo baixaba dende o ceo cara a terra, relucindo coma unha cousa xamais vista.

Quedaron abraiados ó ver semellante prodixio e cavilaron mil cousas. Que ceais era un platiño voante, ou podía ser un avión facendo fotografías.

Dempois de xogar con tódalas opcións que lles permitiu a súa imaxinación, quedáronse dormidos, rendidos polo cansanzo e vixiados tan so polas estrelas daquela noite clara.

O día 24 do mes de Nadal daquel vello ano de Noso Señor, espertaron moi de mañanciña. Preparáronse co ánimo de ir camiño dos Picos da Cova

da Serpe que se atopa preto de Friol. Puxéronse a andar matinando mil ruindades. Chegados que foron a Begonte viron unha grade ringleira de homes e mulleres, de mozos e vellos, de rapaces e meniños que ateigaban un amplo vieiro. Dirixíanse cara a unha casa branca que se atopaba soa na esquina dun agro. E os cinco salteadores decidiron meterse no medio daquel xentío, xa que de tal maneira podían pasar desapercibidos.

Viron coma pouco a pouco a xente ía entrando na casa. Ós que saían dela, víaselles ledicia nas facianas. Ós que ían entrar notábaselles certa inqueda. Tal cousa chamoulle-la atención e decidiron que eles tamén tiñan que ver o que había alí dentro.

Pasaron polo medio dos demais. Ó pouco de estar no estrado, apagáronse as luces do mesmo. De seguida o belén electrónico púxose en movemento. Alí había moitas figuriñas de barro imitando persoas e animais. Todo o mundo traballaba. Non se albiscaba ningún mangante naquelas xentías miudiñas. Pero o que máis lles chamou a atención foi que o resplandor visto a véspera subindo cara ó ceo ou baixando do mesmo, alumaba, agora, a unha figura de arxila, moi perrequechiña, que se atopaba deitada nun berce de pallas.

De súpeto, a luz foi movéndose pouquichinho a pouco ata alumar o mesmo sitio no que eles se atopaban. Iluminounos un resplandor que case os deixou cegos. E foi desa maneira como aquela luzada celestial fixo o milagre de que os facinerosos se visen tal e cual eran. Viron o miserento da súa vida, a ruindade da súa existencia, a podremia dos seus comportamentos.

Cheos de medo e de pánico víronse representando a maldade que aniña no corazón dos homes. Cunha claridade abraiante, cunha nitidez espantosa, cun tremor xamais sentido. Algo verdadeiramente pavoroso.

O avó calou por un intre. Logo dixo:

Dende aquel día cóntase que en algún lugar do mundo hai un pequeno mosteiro no que viven cinco frades. Rezan por todo-los homes, por toda a Humanidade cada cinco horas. Día e noite.

Son cinco frades que dan testemuña dos inescrutables vieiros que ten Deus para redimi-lo mal. Son cinco frades dunha regra relixiosa que posúe o nome de **Os irmáns píos da orde do belén de Begonte.**